ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 5. októbra 2006 *

Vo veci C-312/04,

ktorej predmetom je žaloba o nesplnenie povinnosti podľa článku 226 ES, podaná 23. júla 2004,

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: G. Wilms a A. Weimar, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobkyňa,

proti

Holandskému kráľovstvu, v zastúpení: H. G. Sevenster a J. G. M. van Bakel, splnomocnené zástupkyne,

žalovanému,

* Jazyk konania: holandčina.

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory P. Jann, sudcovia K. Schiemann, N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues (spravodajca) a E. Levits,

generálna advokátka: C. Stix-Hackl,
tajomník: R. Grass,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálnej advokátky, že vec bude prejednaná bez jej návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Vo svojej žalobe Komisia Európskych spoločenstiev navrhuje, aby Súdny dvor určil, že Holandské kráľovstvo si tým, že:

— s riadnou starostlivosťou nevyvíjalo v období do 1. januára 1992 v určitom počte prípadov, v ktorých sa predpokladali nezrovnalosti vo vzťahu k preprave vykonanej na podklade karnetu TIR, činnosti potrebné na rýchle zistenie nárokov na vlastné zdroje Spoločenstiev,

— meškalo v období od 1. januára 1992 do roku 1994, vrátane tohto roku, v určitom počte prípadov, v ktorých sa predpokladali nezrovnalosti vo vzťahu k preprave vykonanej na podklade karnetu TIR, so zistením nárokov Spoločenstiev na vlastné zdroje a poskytlo ich preto Komisii oneskorene,

— odmietlo zaplatiť príslušné úroky z omeškania,

nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 2 ods. 1, článku 6 ods. 2, článku 10 ods. 1 a článku 11 nariadenia Rady (EHS, Euratom) č. 1552/89 z 29. mája 1989, ktorým sa vykonáva rozhodnutie 88/376/EHS, Euratom o systéme vlastných zdrojov Spoločenstiev [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 155, s. 1).

Právny rámec

Dohovor TIR

2 Colný dohovor o medzinárodnej preprave tovaru na podklade karnetov TIR (ďalej len „dohovor TIR") bol podpísaný v Ženeve (Švajčiarsko) 14. novembra 1975. Holandské kráľovstvo je zmluvnou stranou tohto dohovoru, rovnako ako aj Európske spoločenstvo, ktoré ho schválilo nariadením Rady (EHS) č. 2112/78 z 25. júla 1978 (Ú. v. ES L 252, s. 1; Mim. vyd. 02/001, s. 208). Tento dohovor nadobudol pre Spoločenstvo účinnosť 20. júna 1983 (Ú. v. ES L 31, s. 13).

3 Dohovor TIR najmä stanovuje, že tovary prepravované v režime TIR, ktorý dohovor zavádza, nepodliehajú na pohraničných colných úradoch plateniu alebo zloženiu dovozných alebo vývozných ciel a poplatkov.

4 Na využitie týchto výhod dohovor TIR vyžaduje, aby boli tovary počas celej prepravy sprevádzané jednotným dokumentom, karnetom TIR, ktorý slúži na kontrolu riadneho uskutočnenia operácie. Dohovor rovnako vyžaduje, aby pri vykonaní prepráv poskytli zábezpeku združenia schválené zmluvnými stranami v súlade s ustanoveniami jeho článku 6.

5 Článok 6 ods. 1 dohovoru TIR stanovuje:

„S výhradou podmienok a záruk [zábezpek — *neoficiálny preklad*], ktoré sama určí, môže každá zmluvná strana splnomocniť niektoré združenia, aby priamo alebo prostredníctvom zodpovedajúcich združení vydávali karnety TIR a vystupovali ako ručiteľ."

6 Karnet TIR pozostáva zo série listov obsahujúcich útržkový list č. 1 a útržkový list č. 2 so zodpovedajúcimi kmeňovými listami, na ktorých sa nachádzajú všetky potrebné informácie. Pre každé územie, ktorým tovar prechádza, sa použije jeden pár útržkových listov. Na začiatku prepravnej operácie je kmeňový list č. 1 predložený colnému úradu odoslania; k ukončeniu dôjde návratom kmeňového listu č. 2 z výstupného colného úradu nachádzajúceho sa na tom istom colnom území. Tento postup sa opakuje na každom území, ktorým tovar prechádza, pričom sa používajú rôzne páry útržkových listov nachádzajúcich sa v tom istom karnete.

7 Karnety TIR tlačí a distribuuje International Road Transport Union (Medzinárodná únia cestnej dopravy, ďalej len „IRU") so sídlom v Ženeve. Vydanie užívateľom zabezpečujú záručné združenia každého štátu schválené na tento účel správnymi orgánmi zmluvných strán. Karnet TIR je vydaný záručným združením krajiny odoslania, pričom poskytnutá zábezpeka je krytá IRU a združením poisťovateľov so sídlom vo Švajčiarsku (ďalej len „združenie poisťovateľov").

8 Článok 8 dohovoru TIR stanovuje:

„1. Záručné združenie sa zaväzuje zaplatiť splatné dovozné alebo vývozné clá a poplatky zvýšené o prípadné úroky z omeškania, ktoré by sa mali zaplatiť podľa colných zákonov a nariadení krajiny, v ktorej bol predpis týkajúci sa operácie TIR porušený. Toto združenie ručí [zodpovedá — *neoficiálny preklad*] za zaplatenie uvedených súm spoločne a nerozdielne s osobami, ktoré ich dlhujú.

2. Ak v prípadoch uvedených v odseku 1 tohto článku zákony a nariadenia zmluvnej strany neustanovujú platenie dovozných alebo vývozných ciel a poplatkov, záručné združenie sa zaväzuje zaplatiť za tých istých podmienok sumu rovnajúcu sa výške dovozných alebo vývozných ciel a poplatkov zvýšených o prípadné úroky z omeškania.

3. Každá zmluvná strana určí pre každý karnet TIR maximálnu výšku súm, ktorých zaplatenie možno od záručných združení požadovať podľa ustanovení uvedených odsekov 1 a 2.

4. Záručné združenie je voči orgánom krajiny, v ktorej je colný úrad odoslania od okamihu, keď colný úrad prijme karnet TIR, zodpovedné. V ďalších krajinách,

ktorými operácia prepravy tovaru na podklade karnetov TIR prechádza, sa táto zodpovednosť začína, len čo sa tovar dovezie...

5. Zodpovednosť záručného združenia sa vzťahuje nielen na tovar uvedený v karnete TIR, ale aj na tovar, ktorý je uložený v colne uzavretom priestore cestného vozidla alebo v colne uzavretom kontajneri, aj keď v karnete uvedený nie je; táto zodpovednosť sa nevzťahuje na žiaden iný tovar.

6. Na určenie ciel a poplatkov spomínaných v odsekoch 1 a 2 tohto článku platia údaje o tovare uvedenom v karnete TIR, ak sa nepreukáže opak.

7. Pri vzniknutej splatnosti súm uvedených v odsekoch 1 a 2 tohto článku majú príslušné orgány podľa možností žiadať o zaplatenie osobu alebo osoby, ktoré ich priamo dlhujú, prv, než svoj nárok uplatnia voči záručnému združeniu."

9 Podľa článku 11 dohovoru TIR:

„1. Ak karnet TIR nebol uvoľnený alebo ak bol uvoľnený s výhradami, príslušné orgány nie sú oprávnené požadovať od záručného združenia zaplatenie súm uvedených v článku 8 ods. 1 a 2, pokiaľ tieto orgány do jedného roka od prijatia karnetu TIR písomne neupovedomili združenie o neuvoľnení alebo o uvoľnení s výhradou. Toto ustanovenie platí aj v prípade, keď uvoľnenie bolo získané neoprávnene alebo protizákonne [podvodne — *neoficiálny preklad*], ale v takom prípade je lehota dvojročná.

2. Žiadosť o zaplatenie súm uvedených v článku 8 ods. 1 a 2 sa zasiela záručnému združeniu najneskoršie [najskôr — *neoficiálny preklad*] tri mesiace odo dňa, keď toto združenie bolo upovedomené o neuvoľnení karnetu, o jeho uvoľnení s výhradou alebo o jeho uvoľnení získanom neoprávnene alebo protizákonne [podvodne — *neoficiálny preklad*], a najneskoršie do dvoch rokov od toho istého dňa. V prípadoch, ktoré však boli odovzdané súdu v uvedenej dvojročnej lehote, sa žiadosť o zaplatenie zasiela do roka odo dňa, keď sa súdne rozhodnutie stalo vykonateľným.

3. Na zaplatenie požadovaných súm má záručné združenie trojmesačnú lehotu odo dňa, ku ktorému mu bola žiadosť o zaplatenie zaslaná. Zaplatené sumy sa združeniu vrátia, ak sa do dvoch rokov odo dňa uvedeného na žiadosti o zaplatenie sa colným orgánom preukáže, že pri danej dopravnej [prepravnej — *neoficiálny preklad*] operácii neboli predpisy porušené."

Colná právna úprava Spoločenstva

10 Článok 10 nariadenia Rady (EHS) č. 719/91 z 21. marca 1991 o používaní karnetov TIR a karnetov ATA ako tranzitných dokumentov v Spoločenstve [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 78, s. 6), platný od 1. januára 1992 do 31. decembra 1993, uvádza:

„1. Tento článok sa uplatňuje bez dosahu na osobitné ustanovenia dohovoru TIR a dohovoru ATA o zodpovednosti záručných združení, ak sa používa karnet TIR alebo ATA.

2. Ak sa v priebehu alebo v súvislosti s prepravnou operáciou vykonávanou na základe karnetu TIR alebo tranzitnou operáciou vykonávanou na základe karnetu ATA zistí, že v určitom členskom štáte došlo k priestupku alebo nezrovnalosti, clá a ostatné poplatky, ktoré môžu byť splatné, vymáha tento členský štát v súlade s ustanoveniami Spoločenstva alebo vnútroštátnymi ustanoveniami bez dosahu na uplatnenie trestného konania.

3. Ak nie je možné určiť územie, na ktorom došlo k priestupku alebo nezrovnalosti, hľadí sa na nich tak, že k nim došlo v členskom štáte, v ktorom boli zistené, ak sa v stanovenej lehote nepredloží k spokojnosti colných orgánov dôkaz o zákonnosti operácie alebo o mieste, na ktorom skutočne došlo k priestupku alebo nezrovnalosti.

...“ [*neoficiálny preklad*]

11 Podľa článku 2 nariadenia Komisie (EHS) č. 1593/91 z 12. júna 1991, ktorým sa vykonáva nariadenie č. 719/91 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 148, s. 11), ktorý bol rovnako platný od 1. januára 1992 do 31. decembra 1993:

„1. Ak sa zistí, že k priestupku alebo nezrovnalosti došlo v priebehu alebo v súvislosti s prepravnou operáciou vykonávanou na podklade karnetu TIR alebo tranzitnou operáciou vykonávanou na podklade karnetu ATA, príslušné orgány to oznámia držiteľovi karnetu TIR alebo karnetu ATA a záručnému združeniu v lehote predpísanej v článku 11 ods. 1 Dohovoru TIR prípadne v článku 6 ods. 4 Dohovoru ATA.

2. Dôkaz o zákonnosti operácie vykonávanej na podklade karnetu TIR alebo karnetu ATA v zmysle článku 10 ods. 3 prvého pododseku nariadenia (EHS) č. 719/91 sa musí predložiť v lehote predpísanej v článku 11 ods. 2 Dohovoru TIR prípadne v článku 7 ods. 1 a 2 Dohovoru ATA.

...“ [*neoficiálny preklad*]

12 Článok 10 ods. 1 a 2 nariadenia č. 719/91 a článok 2 ods. 1 a 2 nariadenia č. 1593/91 boli s účinnosťou od 1. januára 1994 nahradené článkom 454 ods. 1 a 2 a článkom 455 ods. 1 a 2 nariadenia Komisie (EHS) č. 2454/93 z 2. júla 1993, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (EHS) č. 2913/92, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva (Ú. v. ES L 253, s. 1; Mim. vyd. 02/006, s. 3, ďalej len „vykonávacie nariadenie“), pričom obsah zostal v podstate rovnaký.

13 Podľa článku 457 vykonávacieho nariadenia:

„Na účely článku 8 (4) Dohovoru TIR, ak zásielka vstúpi na colné územie spoločenstva alebo je odoslaná z colného výstupného úradu, ktorý sa nachádza na colnom území spoločenstva, záručné združenie bude zodpovedať colným orgánom každého členského štátu, na územie ktorého vstúpi zásielka TIR až do miesta, v ktorom opustí colné územie spoločenstva alebo až po colný úrad určenia na tomto území.“

Režim vlastných zdrojov Spoločenstiev

14 Článok 2 nariadenia č. 1552/89, ktorý sa nachádza v prvej hlave nazvanej „Všeobecné ustanovenia" [*neoficiálny preklad*], stanovuje:

„1. Na účely uplatňovania tohto nariadenia je nárok Spoločenstiev na vlastné zdroje uvedené v článku 2 ods. 1 písm. a) a b) rozhodnutia 88/376/EHS, Euratom zistený akonáhle príslušný orgán členského štátu upovedomil dlžníka o sume, ktorú je povinný uhradiť. Toto upovedomenie sa vykoná akonáhle je dlžník známy a príslušné správne orgány môžu vypočítať výšku nároku pri dodržaní všetkých ustanovení Spoločenstva uplatniteľných na danú oblasť.

..." [*neoficiálny preklad*]

15 Článok 3 prvý a druhý odsek nariadenia č. 1552/89, ktorý patrí do prvej hlavy, uvádza:

„Členské štáty prijmú všetky potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby si ponechali sprievodné doklady týkajúce sa zistenia nároku na vlastné zdroje a ich poskytovania najmenej po dobu troch kalendárnych rokov od konca roka, na ktorý sa príslušné doklady vzťahujú.

Ak overenie sprievodných dokladov týkajúcich sa zistenia nároku na vlastné zdroje, ktoré vykonali vnútroštátne úrady samostatne alebo v spolupráci s Komisiou,

preukáže, že je potrebná ich oprava, členské štáty si tieto doklady uchovávajú dlhšie, než je stanovené v prvom odseku tak, aby sa umožnilo vykonanie ich opravy a kontroly." [*neoficiálny preklad*]

16 Článok 6 ods. 1 a 2 písm. a) a b) nariadenia č. 1552/89, ktorý sa nachádza v druhej hlave nazvanej „Účty pre vlastné zdroje" [*neoficiálny preklad*], stanovuje:

„1. Účtovníctvo pre vlastné zdroje vedie štátna pokladnica jednotlivých členských štátov alebo orgány určené členskými štátmi; účtovníctvo sa vedie samostatne pre jednotlivé druhy zdrojov.

2. a) Ak písmeno b) tohto odseku nestanovuje inak, nároky zistené v súlade s článkom 2 sa zapisujú do účtovných záznamov [bežne označovaných ako ‚účet A'] najneskôr v prvý pracovný deň po 19. dni druhého mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bol nárok zistený.

b) Zistené nároky, ktoré neboli zapísané v účtovných záznamoch uvedených v písmene a), pretože ešte neboli vybrané a nebola za ne poskytnutá zábezpeka, sa v dobe stanovenej v písmene a) zapíšu na samostatné účty [bežne označované ako ‚účet B']. Členské štáty môžu prijať tento postup aj v prípade, že oprávnenosť zistených nárokov, za ktoré sa poskytla zábezpeka, je namietaná a že tieto čiastky sa po urovnaní sporov vyplývajúcich z takéhoto namietania môžu zmeniť." [*neoficiálny preklad*]

17 Článok 9 nariadenia č. 1552/89, ktorý sa nachádza v tretej hlave nazvanej „Poskytovanie vlastných zdrojov" [*neoficiálny preklad*], znie takto:

„1. V súlade s postupom ustanoveným v článku 10 pripisuje každý členský štát vlastné zdroje na účet založený v mene Komisie v rámci štátnej pokladnice alebo orgánu, ktorý na tento účel určil.

Tento účet sa vedie bez poplatkov.

2. ... čiastky pripisované na tento účet Komisia prevádza a do svojich účtovných záznamoch zaznamenáva..." [*neoficiálny preklad*]

18 Podľa článku 10 ods. 1 nariadenia č. 1552/89, ktorý je rovnako súčasťou tretej hlavy:

„Po odpočítaní nákladov na vyberanie vo výške 10 % v súlade článkom 2 ods. 3 rozhodnutia 88/376/EHS, Euratom, sa pripísanie vlastných zdrojov uvedených v článku 2 ods. 1 písm. a) a b) daného rozhodnutia vykoná najneskôr v prvý pracovný deň nasledujúci po 19. dni druhého mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bol nárok zistený, v súlade s článkom 2 tohto nariadenia.

Avšak pre nároky uvedené na účte [B] podľa článku 6 ods. 2 písm. b) sa pripísanie musí vykonať najneskôr v prvý pracovný deň nasledujúci po 19. dni druhého mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom boli nároky vybrané." [*neoficiálny preklad*]

19 Podľa článku 11 nariadenia č. 1552/89, ktorý sa tiež nachádza v uvedenej tretej hlave:

„Akékoľvek omeškanie v prípade pripísania na účet uvedený v článku 9 ods. 1 má pre príslušný členský štát za následok vznik povinnosti platiť úroky podľa úrokovej sadzby uplatňovanej v deň splatnosti na peňažnom trhu príslušného členského štátu pre operácie krátkodobého verejného financovania zvýšenej o dva percentuálne body. Táto sadzba sa za každý mesiac meškania zvyšuje o 0,25 percentuálneho bodu. Zvýšená sadzba sa vzťahuje na celú dobu omeškania." [*neoficiálny preklad*]

Konanie pred podaním žaloby

20 Podľa Komisie sa v rámci inšpekcie vykonanej jej pracovníkmi 2. októbra 1997 na colnom riaditeľstve v Rotterdame (Holandsko) zistilo omeškanie v zisťovaní nároku na vlastné zdroje z ciel. Tieto zistenia sa týkali nevybavených karnetov TIR, ktoré boli prijaté v rokoch 1991 až 1993 a za ktoré boli holandskými úradmi oneskorene zaslané platobné výmery, keďže v 15 zistených prípadoch boli uvedené platobné výmery vydané v priemere až dva a pol roka po prijatí týchto karnetov, pričom orgány zistili, že útržkový list č. 2 uvedených karnetov nebol vrátený colnému úradu odoslania.

21 Listom z 18. decembra 1997 Komisia informovala Holandské kráľovstvo o svojich záveroch, potom listami z 9. marca 1998 a 6. januára 2000 tento členský štát požiadala, aby jej poskytol sumu 267 682,43 NLG ako úroky z omeškania podľa článku 11 nariadenia č. 1552/89. Komisia tvrdí, že na výpočet týchto úrokov

z omeškania použila maximálnu lehotu pätnástich mesiacov od potvrdenia dotknutých dokumentov stanovenú na upovedomenie dlžníka o dlžnom cle, pričom táto lehota vyplýva z článku 455 vykonávacieho nariadenia a článku 11 dohovoru TIR.

22 Holandské orgány vo svojich odpovediach z 15. apríla 1998 a zo 7. marca 2000 odmietli žiadosť o zaplatenie úrokov z omeškania z dôvodov, že táto žiadosť nie je z právneho hľadiska dôvodná, a že je okrem toho na základe článku 3 prvého pododseku nariadenia č. 1552/89 premlčaná vo vzťahu k niektorým dotknutým prípadom, z ktorých jeden sa týkal roku 1986.

23 Pokiaľ ide o údajné omeškanie zistené pracovníkmi Komisie, holandské orgány tvrdia, že žiadny právny základ neumožňuje vymáhať dlžné sumy od držiteľa dokumentu TIR pred skončením vyšetrovania. K zaúčtovaniu súm tak môže prísť až po skončení vyšetrovania. Z tohto dôvodu sa podľa týchto orgánov nemohlo prekročenie trojmesačnej lehoty stanovenej v článku 11 ods. 2 dohovoru TIR, v čase očakávania výsledkov vyšetrovania, považovať za oneskorené zaúčtovanie zakladajúce možnosť žiadať úroky z omeškania.

24 Keďže Komisia nesúhlasila s argumentáciou holandských orgánov, zaslala 18. októbra 2002 Holandskému kráľovstvu listom výzvu. V tomto liste uvádza svoju analýzu, založenú na ustanoveniach právnych predpisov Spoločenstva platných v rokoch 1991 až 1993, omeškania v poskytovaní vlastných zdrojov v dôsledku dlhotrvajúcej nečinnosti holandských orgánov, pokiaľ ide o operácie TIR, ktorých sa týka prebiehajúce konanie. Komisia sa vzhľadom na ťažkosť pri určovaní konkrétneho dátumu pre úroky z omeškania týkajúce sa operácií TIR uskutočnených pred rokom 1992 domnieva, že za toto obdobie nie je potrebné platiť úroky z omeškania z dôvodu neexistencie záväznej lehoty na vymáhanie dotknutých nárokov, ale že

holandské orgány v každom prípade neurobili potrebné kroky na ochranu finančných záujmov Spoločenstva. Pokiaľ ide o operácie TIR uskutočnené po 1. januári 1992 táto inštitúcia od holandských orgánov žiada, aby podľa článku 11 nariadenia č. 1552/89 bezodkladne zaplatili sumu úrokov z omeškania vo výške 110 239,17 eur.

25 Holandské orgány vo svojej odpovedi z 19. decembra 2002 zopakovali svoje stanovisko.

26 Komisia vydala 11. júla 2003 odôvodnené stanovisko, v ktorom opakuje argumentáciu uvedenú vo svojej výzve. Vyzvala Holandské kráľovstvo na prijatie opatrení potrebných na to, aby vyhovelo odôvodnenému stanovisku v lehote dvoch mesiacov od jeho doručenia. Vláda tohto členského štátu odpovedala na odôvodnené stanovisko listom z 10. septembra 2003, v ktorom znovu uvádza svoje skôr predložené tvrdenia.

27 Za týchto okolností sa Komisia rozhodla podať túto žalobu.

O žalobe

O prípustnosti

Tvrdenia účastníkov konania

28 Holandská vláda tvrdí, že žaloba je neprípustná. Žaloba sa premlčala na základe článku 3 nariadenia č. 1552/89, podľa ktorého majú členské štáty povinnosť

uchovávať sprievodné doklady týkajúce sa zistenia nároku na vlastné zdroje a ich poskytovania najmenej po dobu troch kalendárnych rokov od konca roka, na ktorý sa uvedené doklady vzťahujú. Z toho vyplýva, že Komisia má k dispozícii rovnakú lehotu na začatie konania alebo na podanie žaloby proti členskému štátu, keďže v opačnom prípade by posledný uvedený nemal žiadnu možnosť obrany. Keďže v prejednávanej veci neexistuje právny základ na predĺženie tejto lehoty, ktoré je prípustné len vtedy, ak by kontrola vykonaná Komisiou v rovnakej lehote viedla k oprave, holandské orgány mali povinnosť uchovávať sprievodné doklady týkajúce sa období dotknutých v tomto konaní len do konca roku 1997. Skutočnosť, že holandské orgány doposiaľ nepristúpili k zničeniu dokladov, nič nemení na uplatnení premlčacej lehoty.

29 Okrem toho je žiadosť Komisie v každom prípade neprípustná, pokiaľ ide o obdobie do 1. januára 1992, keďže Komisia nemá žiaden právny záujem na podaní žaloby vo vzťahu k tomuto obdobiu. Keďže sa Komisia domnieva, že za uvedené obdobie nie je potrebné zaplatiť žiadne úroky z omeškania, navrhuje iba to, aby Súdny dvor určil, že holandské orgány oneskorene zistili a zaplatili dlžné vlastné zdroje. Taký návrh treba považovať za neprípustný, pretože prijaté rozhodnutie by nemohlo zmeniť právne postavenie Holandského kráľovstva.

30 Pokiaľ ide o prvý žalobný dôvod neprípustnosti, Komisia tvrdí, že jediným cieľom článku 3 nariadenia č. 1552/89 je povinné uchovávanie sprievodných dokladov, a to po dobu „najmenej" troch rokov, a že tento článok nezavádza žiadnu premlčaciu lehotu na uhradenie vlastných zdrojov. Aj keby sa pripustilo, že uvedený článok 3 treba vykladať tak, že zavádza premlčaciu lehotu, táto lehota nebola v prejednávanej veci prekročená, pretože holandské orgány boli v danej lehote informované, že došlo k omeškaniu. Komisia totiž túto informáciu poskytla holandským orgánom listom z 18. decembra 1997, pričom žiadosť o zaplatenie úrokov z omeškania zaslaná Komisiou sa týkala karnetov TIR prijatých v roku 1993, vo vzťahu ku ktorým

k skutočnému zisteniu a poskytnutiu došlo v rokoch 1994 a 1995. Sprievodné doklady týkajúce sa vlastných zdrojov zistených v rokoch 1994 a 1995 by sa teda podľa článku 3 nariadenia č. 1552/89 mali uchovávať do konca roku 1997, respektíve roku 1998. Okrem toho lehotu stanovenú v rovnakom článku 3 možno predĺžiť, pokiaľ je potrebné vykonať opravu dotknutých zistení. Keďže teda výsledok kontroly vykonanej Komisiou viedol k potrebe takých opráv, nedošlo k premlčaniu.

31 Pokiaľ ide o druhý žalobný dôvod neprípustnosti, Komisia sa domnieva, že osobitosť konania o nesplnení povinnosti podľa článku 226 ES umožňuje práve určiť, že členský štát si nesplnil svoje povinnosti, bez toho, aby sa tým zmenilo jeho právne postavenie.

Posúdenie Súdnym dvorom

32 Pokiaľ ide o prvý žalobný dôvod neprípustnosti, je potrebné uviesť v rozpore s tvrdením holandskej vlády, že článok 3 nariadenia č. 1552/89 nestanovuje premlčaciu lehotu na uhradenie vlastných zdrojov. Toto ustanovenie stanovuje len povinnosť členských štátov uchovávať sprievodné doklady týkajúce sa zistenia nároku na vlastné zdroje a ich poskytovania počas minimálnej stanovenej doby, ktorá môže byť prípadne predĺžená o dobu umožňujúcu vykonať opravu a túto opravu skontrolovať, pokiaľ kontrola vykonaná vnútroštátnymi orgánmi, samostatne alebo v spolupráci s Komisiou, preukáže potrebu vykonania takej opravy. Použitie slova „najmenej" vo vzťahu k trojročnej lehote na uchovávanie podporuje skutočnosť, že úmyslom zákonodarcu Spoločenstva nebolo zaviesť premlčaciu lehotu.

33 Navyše je nepochybné, že holandské orgány nepristúpili k zničeniu dokladov týkajúcich sa operácií dotknutých v prebiehajúcom konaní, takže Holandské kráľovstvo nemôže namietať akékoľvek porušenie práv na obranu.

34 Tento žalobný dôvod je preto potrebné odmietnuť.

35 Pokiaľ ide o druhý žalobný dôvod neprípustnosti založený na nedostatku právneho záujmu na určení nesplnenia povinnosti, pokiaľ ide o obdobie pred 1. januárom 1992, keďže nežiada o zaplatenie úrokov z omeškania, stačí pripomenúť, že nedodržanie povinnosti uloženej ustanovením práva Spoločenstva členským štátom samo osebe predstavuje nesplnenie povinnosti (pozri najmä rozsudok z 12. júna 2003, Komisia/Taliansko, C-363/00, Zb. s. I-5767, bod 47).

36 Keďže aj tento žalobný dôvod je nedôvodný, je potrebné odmietnuť ho a vyhlásiť žalobu za prípustnú ako celok.

O veci samej

Tvrdenia účastníkov konania

37 Komisia podotýka, že členské štáty musia pristupovať k vymáhaniu vlastných zdrojov Spoločenstiev s riadnou starostlivosťou tak, aby ich jej rýchlo poskytli. V rámci uplatnenia dohovoru TIR to znamená, že členský štát musí čo najskôr po

prijatí karnetu TIR zistiť, či došlo k nezrovnalostiam vo vzťahu k ním pokrytej preprave. Pokiaľ to tak je, musí o tom informovať užívateľa, a po uplynutí doby, počas ktorej môže posledný uvedený predložiť dôkaz, že preprava bola vykonaná zákonne alebo že k nezrovnalosti došlo inak, musí členský štát pristúpiť k vymáhaniu dotknutého cla.

38 Komisia uvádza, že v rámci prebiehajúceho konania rozlišuje medzi obdobím pred 1. januárom 1992 a obdobím od tohto dňa až do roku 1994, s tým, že článok 11 dohovoru TIR bol uplatniteľný po celú túto dobu. Pokiaľ ide o obdobie pred 1. januárom 1992, nevyžaduje od holandskej vlády zaplatenie úrokov z omeškania. Podľa Komisie sa totiž až do posledného uvedeného dátumu uplatňoval len článok 11 dohovoru TIR a nebolo možné stanoviť konkrétny dátum, ku ktorému mali príslušné orgány pristúpiť k vymáhaniu, keďže dohovor TIR, ktorý sa netýka užívateľa režimu, ale záručného združenia, nestanovuje lehotu na oznámenie nezrovnalostí užívateľovi režimu, ani lehotu, počas ktorej môže posledný uvedený predložiť dôkaz, že k porušeniu došlo inak, alebo že k nemu vôbec nedošlo. Holandské orgány však nevenovali potrebnú pozornosť ochrane finančných záujmov Spoločenstva. Členské štáty sú pritom povinné s riadnou starostlivosťou vyvíjať činnosti potrebné na rýchle zistenie nárokov Spoločenstiev na vlastné zdroje. Pokiaľ v priebehu dní nasledujúcich po predpokladanom ukončení skutočnej prepravnej operácie nie je orgánu prijímajúcemu tento karnet doručený útržkový list č. 2 karnetu TIR, ani žiadny iný dokument, dotknuté orgány musia včas prijať opatrenia vhodné na ochranu finančných záujmov Spoločenstva. Platobné výmery boli pritom v prípadoch dotknutých v prebiehajúcom konaní zaslané v období dvoch rokov a štyroch mesiacov až dvoch rokov a desiatich mesiacov od prijatia karnetu TIR. Takú lehotu nemožno považovať za zlučiteľnú s požadovanou riadnou starostlivosťou.

39 Naopak, pokiaľ ide o obdobie od 1. januára 1992 do 31. decembra 1993, Komisia podotýka, že článok 10 nariadenia č. 719/91 a článok 2 nariadenia č. 1593/91

v spojení s článkom 11 dohovoru TIR stanovujú konkrétne lehoty, v rámci ktorých členské štáty mali prijať opatrenia potrebné na zistenie porušení. Východiskový bod a dosah „lehoty, ktorá sa má stanoviť", počas ktorej možno v súlade s článkom 10 ods. 3 nariadenia č. 719/91 predložiť dôkaz o zákonnosti operácie alebo o mieste, na ktorom došlo k priestupku alebo nezrovnalosti, možno vyvodiť z článku 2 nariadenia č. 1593/91 v spojení s článkom 11 dohovoru TIR.

40 Podľa Komisie z týchto ustanovení vyplýva, že pokiaľ colný úrad odoslania nedostane v predpísanej lehote (stanovenej v odôvodnenom stanovisku na maximálne jeden mesiac) útržkový list č. 2 karnetu TIR alebo akýkoľvek iný dokument z výstupného colného úradu, musí o tom informovať užívateľa režimu a záručné združenie v lehote jedného roka od prijatia tohto karnetu, a v lehote dvoch rokov v prípade uvoľnenia karnetu TIR získaného neoprávnene alebo podvodne. Dotknutá osoba má tri mesiace na to, aby predložila dôkaz o neexistencii nezrovnalostí alebo o mieste, kde k nim skutočne došlo. V prípade neexistencie dôkazu sa na nezrovnalosť hľadí tak, že k nej došlo v členskom štáte, v ktorom sa nachádza colný úrad odoslania, a tento štát musí pristúpiť k vymáhaniu colného dlhu.

41 Možnosť členských štátov nepristúpiť k vymáhaniu v najbližšom možnom termíne stanovenom v článku 11 ods. 2 dohovoru TIR, ale až neskôr, pred uplynutím maximálnej dvojročnej lehoty stanovenej v tomto ustanovení, má podľa Komisie význam len pre vzťah medzi orgánmi tohto štátu a dlžníkom. V rámci systému vlastných zdrojov musí k oznámeniu dlžníkovi dôjsť hneď potom, ako je táto osoba známa a je stanovená suma dlhu, čo je tiež okamih, od ktorého môžu dotknuté orgány vymáhať dlžné sumy na základe platnej právnej úpravy Spoločenstva. Zákonodarca Spoločenstva zjavne chcel vytvoriť systém umožňujúci predloženie legálneho dôkazu o nezrovnalosti operácie TIR od okamihu objavenia prvej známky o jej existencii.

42 Komisia dodáva, že podľa článku 2 ods. 1 nariadenia č. 1552/89 je nárok Spoločenstiev na uvedené vlastné zdroje zistený akonáhle príslušný orgán členského štátu upovedomil dlžníka o sume, ktorú je povinný uhradiť. Toto upovedomenie sa vykoná akonáhle je dlžník známy a príslušné správne orgány môžu vypočítať výšku nároku pri dodržaní všetkých ustanovení Spoločenstva uplatniteľných na danú oblasť. Keďže z predchádzajúcich úvah vyplýva, že príslušné orgány môžu pristúpiť k vymáhaniu najneskôr rok a tri mesiace po prijatí karnetu TIR, a že dlžníka, ako aj výšku nároku, je potrebné považovať za známe najneskôr v čase uplynutia tejto lehoty, upovedomenie podľa článku 2 ods. 1 nariadenia č. 1552/89 sa musí vykonať najneskôr 15 mesiacov po prijatí tohto karnetu. Po uplynutí tejto lehoty sa nárok Spoločenstiev na vlastné zdroje považuje za zistený.

43 Podľa Komisie majú členské štáty povinnosť zapísať zistené nároky na všeobecný účet Komisie v prvý pracovný deň po 19. dni druhého mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bol nárok zistený podľa článku 2 ods. 1 nariadenia č. 1552/89, pokiaľ, ako v prejednávanej veci, dotknutý členský štát nevedie osobitný účet (účet B) v zmysle článku 6 ods. 2 písm. b) rovnakého nariadenia. Zapísanie vlastných zdrojov sa musí uskutočniť najneskôr v ten istý pracovný deň (článok 10 nariadenia č. 1552/89), takže v prejednávanej veci existuje aj povinnosť zaplatiť úroky z omeškania na základe článku 11 toho istého nariadenia, pretože holandské orgány poskytli Komisii dotknuté vlastné zdroje oneskorene, keď pristúpili k uhradeniu až v priemere jeden rok po uplynutí maximálnej pätnásťmesačnej lehoty.

44 Holandská vláda uvádza, že pokiaľ ide o obdobie pred rokom 1992, uplatňoval sa len článok 11 dohovoru TIR, a že toto ustanovenie neobsahuje žiadnu lehotu na vymáhanie colného dlhu členskými štátmi. Komisia neupresňuje, ako chápe pojem „riadna starostlivosť", ani neupresňuje údajné nesplnenie povinnosti a nepreukazuje

ho. Navyše neexistuje právny základ pre vymáhanie, pokým nie je skončené vyšetrovanie umožňujúce prísť k záveru, že došlo k priestupku alebo nezrovnalosti. V niektorých prípadoch môžu medzi prijatím karnetu TIR a zaslaním platobného výmeru uplynúť viac než dva roky.

45 Pokiaľ ide o obdobie medzi 1. januárom 1992 a 31. decembrom 1993 uvedená vláda tvrdí, že lehoty, ktoré sa mali podľa Komisie použiť — okrem toho, že nie sú určené na úpravu vzťahov colných orgánov s týmto orgánom, ale len vzťahov s procesnými subjektmi — je v praxi nemožné dodržať. Ako stanovuje článok 2 ods. 1 nariadenia č. 1552/89, orgány členských štátov nemajú povinnosť zapísať na účet dlžné sumy a pristúpiť k vymáhaniu dotknutých ciel pred skončením vyšetrovania (teda konania o vymáhaní *a posteriori*). Až do tohto okamihu nie je dotknutý štát schopný zistiť nezrovnalosť, miesto, kde k nej došlo, vznik colného dlhu, príslušný štát a výšku ciel. Skutočnosť, že nedošlo k odovzdaniu útržkového listu č. 2 karnetu TIR, môže sama osebe viesť nanajvýš k záveru o predpokladanej nezrovnalosti, ale právomoc na vymáhanie môže vzniknúť len vtedy, ak sú nezrovnalosť a miesto, kde k nej došlo, preukázané.

46 Okrem toho podľa holandských orgánov z článku 2 ods. 1 nariadenia č. 1593/91 v spojení s článkom 11 ods. 2 dohovoru TIR vyplýva, že držiteľ karnetu TIR ho musí uchovávať minimálne tri mesiace a maximálne dva roky, aby mohol poskytnúť dôkaz o zákonnosti vykonanej prepravy. Komisia nesprávne chápe minimálnu lehotu stanovenú v článku 11 ods. 2 dohovoru TIR ako maximálnu lehotu. Nielenže by mal mať držiteľ karnetu TIR možnosť predložiť požadovaný dôkaz, ale dotknutý členský štát by mal mať takisto čas potrebný na posúdenie takto predloženého dôkazu.

47 V prípade, že by sa prijalo tvrdenie Komisie, holandská vláda žiada o uplatnenie mimoriadnych okolností súvisiacich s dotknutým obdobím, a to ťažkostí spojených so správnym uplatňovaním systému TIR.

48 Pokiaľ ide o výklad článkov 10 a 11 nariadenia č. 1552/89, uvedená vláda tvrdí, že z podstaty týchto údajov vyplýva, že nie všetky sú známe na konci lehoty troch mesiacov, takže nemôže existovať povinnosť vykonať zápis na účet v tomto okamihu. Preto navyše nemôže existovať povinnosť zaslať dlžníkovi upovedomenie. Táto vláda prichádza k záveru, že nedošlo k oneskorenému pripísaniu colného dlhu na účet Komisie, a teda ani k omeškaniu pri prevode vlastných zdrojov Komisii, takže neexistuje povinnosť zaplatiť úroky na základe článku 11 rovnakého nariadenia.

Posúdenie Súdnym dvorom

49 Najskôr je potrebné preskúmať žalobný dôvod Komisie v rozsahu, v akom sa týka obdobia, v priebehu ktorého sa uplatňovali osobitné ustanovenia nariadení č. 719/91 a č. 1593/91 v oblasti vymáhania colného dlhu.

— O karnetoch TIR prijatých od 1. januára 1992 do 31. decembra 1993

50 V súlade s článkom 10 ods. 2 nariadenia č. 719/91 platí, že ak sa v priebehu alebo v súvislosti s prepravnou operáciou vykonávanou na poklade karnetu TIR zistí, že v určitom členskom štáte došlo k priestupku alebo nezrovnalosti, clá a ostatné poplatky, ktoré môžu byť splatné, vymáha tento členský štát v súlade s ustanoveniami Spoločenstva alebo vnútroštátnymi ustanoveniami bez toho, aby boli dotknuté trestnoprávne opatrenia. V takomto prípade to colné orgány podľa článku 2 ods. 1 nariadenia č. 1593/91 oznámia držiteľovi karnetu TIR a záručnému združeniu v lehote stanovenej v článku 11 ods. 1 dohovoru TIR, teda v prípade neuvoľnenia v lehote jedného roka od dátumu prijatia karnetu TIR týmito orgánmi a v prípade uvoľnenia získaného neoprávnene alebo podvodne v lehote dvoch rokov od uvedeného dátumu.

51 Podľa článku 11 ods. 2 dohovoru TIR sa žiadosť o zaplatenie súm zasiela záručnému združeniu najskôr tri mesiace odo dňa, keď toto združenie bolo upovedomené o neuvoľnení karnetu, alebo o jeho uvoľnení získanom neoprávnene alebo podvodne, a najneskôr do dvoch rokov od toho istého dňa, okrem prípadov, ktoré boli vo vyššie uvedenej dvojročnej lehote odovzdané súdu, v ktorých sa žiadosť o zaplatenie zasiela do roka odo dňa, keď sa súdne rozhodnutie stalo vykonateľným.

52 Zo znenia vyššie uvedených ustanovení v ich súvislosti vyplýva, že k žiadosti o zaplatenie colného dlhu musí dôjsť v prípade neuvoľnenia karnetu TIR v zásade najneskôr do troch rokov od dátumu jeho prijatia, pričom táto lehota sa predlžuje na štyri roky v prípade uvoľnenia získaného podvodne.

53 Článok 8 ods. 7 dohovoru TIR upresňuje, že príslušné orgány majú podľa možností žiadať o zaplatenie osobu alebo osoby, ktoré uvedený dlh priamo dlhujú, predtým, než svoj nárok uplatnia voči záručnému združeniu. Z článku 10 ods. 3 nariadenia č. 719/91 a článku 2 ods. 2 nariadenia č. 1593/91 okrem toho vyplýva, že, v rozsahu, v akom nerozlišujú medzi držiteľom karnetu TIR a záručným združením, pokiaľ ide o možnosť predložiť dôkaz o zákonnosti operácie vykonanej na podklade karnetu TIR, sa vyššie uvedené lehoty troch a štyroch rokov uplatnia tak vo vzťahu k držiteľovi, ako aj vo vzťahu k záručnému združeniu (pozri v tomto zmysle s ohľadom na články 454 a 455 vykonávacieho nariadenia najmä rozsudok z 23. marca 2000, Met-Trans a Sagpol, C-310/98 a C-406/98, Zb. s. I-1797, bod 49).

54 Je však dôležité upresniť, že keďže cieľom článku 2 ods. 1 nariadenia č. 1593/91 je zabezpečiť jednotné a dôsledné uplatňovanie ustanovení v oblasti vyberania colného dlhu v záujme rýchleho a efektívneho poskytnutia vlastných zdrojov Spoločenstiev (pozri analogicky najmä rozsudok zo 14. apríla 2005, Komisia/Holandsko, C-460/01, Zb. s. I-2613, body 60, 63, 69 a 70), k oznámeniu o priestupku alebo nezrovnalosti musí v každom prípade dôjsť čo najrýchlejšie, t. j. akonáhle colné orgány zistia tento priestupok alebo nezrovnalosť, teda prípadne dlho pred uplynutím maximálnych lehôt jedného roka a v prípade podvodu dvoch rokov, ktoré sú uvedené v článku 11 ods. 1 dohovoru TIR.

55 Z rovnakých dôvodov musí byť žiadosť o zaplatenie v zmysle článku 11 ods. 2 dohovoru TIR zaslaná akonáhle tak colné orgány môžu urobiť, teda prípadne pred uplynutím lehoty dvoch rokov od oznámenia o priestupku alebo nezrovnalosti dotknutým osobám.

56 V prejednávanej veci je nepochybné, že sporné žiadosti o zaplatenie boli zaslané skôr než tri roky po dátume prijatia karnetov TIR, teda pred uplynutím maximálnej lehoty troch rokov od uvedeného prijatia. Komisia navyše nepreukázala, pokiaľ ide o operácie týkajúce sa karnetov TIR prijatých v rokoch 1992 a 1993, ktorých sa toto konanie týka, že k žiadosti o zaplatenie nedošlo čo najrýchlejšie, teda akonáhle tak mohli colné orgány urobiť.

57 Keďže Komisia nenavrhuje, aby sa určilo nesplnenie povinností vyplývajúcich z ustanovení nariadení č. 719/91 a č. 1593/91, ale porušenie článkov 2, 6, 9, 10 a 11 nariadenia č. 1552/89, je ešte potrebné preskúmať, či Holandské kráľovstvo svojím konaním porušilo uvedené ustanovenia.

58 Podľa článku 2 ods. 1 nariadenia č. 1552/89 je nárok Spoločenstiev na vlastné zdroje zistený „akonáhle" príslušný orgán členského štátu upovedomil dlžníka o sume, ktorú je povinný uhradiť, a toto upovedomenie sa vykoná akonáhle je dlžník známy a príslušné správne orgány môžu vypočítať výšku nároku pri dodržaní všetkých ustanovení Spoločenstva uplatniteľných na danú oblasť (pozri najmä rozsudok Komisia/Holandsko, už citovaný, bod 85), teda v prejednávanej veci nariadenia Rady (EHS) č. 2913/92 z 12. októbra 1992, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva (Ú. v. ES L 302, s. 1; Mim. vyd. 02/004, s. 307, ďalej len „colný kódex"), nariadení č. 719/91 a č. 1593/91, ako aj dohovoru TIR. Žiadosť o zaplatenie podľa článku 11 ods. 2 dohovoru TIR je teda potrebné považovať za upovedomenie v zmysle článku 2 nariadenia č. 1552/89.

59 Ako uviedol Súdny dvor v bode 59 rozsudku z 15. novembra 2005, Komisia/Dánsko (C-392/02, Zb. s. I-9811), z článkov 217, 218 a 221 colného kódexu vyplýva, že vyššie uvedené podmienky sú splnené, akonáhle majú colné orgány potrebné údaje, a teda sú schopné vypočítať výšku nároku vyplývajúceho z colného dlhu a určiť dlžníka (pozri v tomto zmysle rozsudky Komisia/Holandsko, už citovaný, bod 71, a zo

14. apríla 2005, Komisia/Nemecko, C-104/02, Zb. s. I-2689, bod 80). Členské štáty sa nemôžu zbaviť povinnosti zistiť pohľadávky, aj keď ich spochybňujú, pretože by to viedlo k rozvráteniu finančnej rovnováhy Spoločenstiev konaním členského štátu (rozsudok Komisia/Dánsko, už citovaný, bod 60).

60 Článok 6 ods. 1 nariadenia č. 1552/89 uvádza, že členské štáty musia viesť pre vlastné zdroje účtovníctvo, ktoré vedie štátna pokladnica alebo nimi určený orgán. Podľa odseku 2 písm. a) a b) rovnakého článku sú členské štáty povinné zapísať nároky „zistené v súlade s článkom 2" [*neoficiálny preklad*] toho istého nariadenia najneskôr v prvý pracovný deň po 19. dni druhého mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bol nárok zistený, a to buď na účet A, alebo za určitých podmienok na účet B.

61 V dôsledku toho sú členské štáty povinné zistiť nárok Spoločenstiev na vlastné zdroje, akonáhle sú ich colné orgány schopné vypočítať výšku nároku vyplývajúceho z colného dlhu a určiť dlžníka (rozsudok Komisia/Dánsko, už citovaný, bod 61), a teda zapísať tieto nároky na účty v súlade s článkom 6 nariadenia č. 1552/89.

62 V prejednávanej veci sa holandským orgánom nevytýka nezaúčtovanie colného dlhu hneď po jeho zistení, ale oneskorené zistenie a oznámenie dotknutých nárokov, čo je dôvod, ktorý musí byť vzhľadom na vyššie uvedené úvahy zamietnutý. Za týchto podmienok Komisia nepreukázala, že k zaúčtovaniu došlo oneskorene.

63 Na účely poskytovania vlastných zdrojov článok 9 ods. 1 nariadenia č. 1552/89 stanovuje, že každý členský štát pripisuje vlastné zdroje na účet založený na tento účel v mene Komisie v súlade s postupom stanoveným v článku 10 tohto nariadenia. V súlade s odsekom 1 posledného uvedeného ustanovenia sa pripísanie vlastných zdrojov po odpočítaní nákladov na vyberanie vykoná najneskôr v prvý pracovný deň po 19. dni druhého mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bol nárok zistený v súlade s článkom 2 uvedeného nariadenia, s výnimkou nárokov zapísaných na účet B podľa článku 6 ods. 2 písm. b) rovnakého nariadenia, pri ktorých sa pripísanie vykoná najneskôr v prvý pracovný deň po 19. dni druhého mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom boli nároky „vybrané" [*neoficiálny preklad*].

64 Je nepochybné, že v priebehu sporného obdobia holandské orgány neviedli účet B, netvrdí sa však, že tieto orgány nepreviedli na účet Komisie sporné sumy v lehote stanovenej v článku 10 nariadenia č. 1552/89 po zaúčtovaní nárokov.

65 Za týchto okolností neexistuje povinnosť zaplatiť úroky z omeškania na základe článku 11 nariadenia č. 1552/89.

66 V dôsledku toho je potrebné zamietnuť žalobný dôvod Komisie v rozsahu, v akom sa týka karnetov TIR prijatých v rokoch 1992 a 1993.

— O karnetoch prijatých v roku 1991

67 Pokiaľ ide o karnety TIR prijaté v roku 1991, teda pred 1. januárom 1992, Komisia tvrdí, že sa uplatňoval len článok 11 dohovoru TIR a že nebolo možné stanoviť konkrétny dátum, ku ktorému mali príslušné orgány pristúpiť k vymáhaniu. Holandské orgány však nevenovali potrebnú pozornosť ochrane finančných záujmov Spoločenstva. Pokiaľ v priebehu dní nasledujúcich po predpokladanom ukončení skutočnej prepravnej operácie nie je orgánu prijímajúcemu tento karnet doručený útržkový list č. 2 karnetu TIR, ani žiadny iný dokument, dotknuté orgány musia včas prijať opatrenia vhodné na ochranu finančných záujmov Spoločenstva. Platobný výmer bol pritom v prípadoch dotknutých v prebiehajúcom konaní zaslaný v období dvoch rokov a štyroch mesiacov až dvoch rokov a desiatich mesiacov od prijatia karnetu TIR. Takú lehotu nemožno považovať za zlučiteľnú s požadovanou riadnou starostlivosťou.

68 Ako už bolo uvedené v bode 54 tohto rozsudku, členské štáty sú povinné zabezpečiť rýchle a efektívne poskytovanie vlastných zdrojov Spoločenstiev. Komisia však nepreukázala, že holandská vláda nevynaložila všetku starostlivosť potrebnú na rýchle zistenie nárokov na vlastné zdroje v prípadoch, v ktorých sa predpokladala nezrovnalosť týkajúca sa prepráv vykonaných na podklade karnetu TIR prijatého pred 1. januárom 1992, ktorých sa týka toto konanie. Komisia sa totiž obmedzila na všeobecné tvrdenie, že zaslanie žiadosti o zaplatenie priemerne dva a pol roka po prijatí karnetu TIR nie je zlučiteľné s mierou pozornosti, ktorú je potrebné venovať ochrane finančných záujmov Spoločenstva.

69 Žalobný dôvod Komisie založený na porušení článkov 2, 6, 9, 10 a 11 nariadenia č. 1552/89 sa musí v rozsahu, v akom sa týka karnetov TIR prijatých v priebehu roka

1991, zamietnuť z rovnakých dôvodov, ako sú dôvody uvedené vyššie vo vzťahu ku karnetom TIR prijatým od roku 1992, a je preto potrebné zamietnuť žalobu ako celok.

O trovách

70 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Holandské kráľovstvo navrhlo zaviazať Komisiu na náhradu trov konania a Komisia nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Komisia Európskych spoločenstiev je povinná nahradiť trovy konania.

Podpisy